

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

Dnes si budeme povídat o dětství.

O období, které máme za sebou, a přesto si ho stále neseme s sebou. Někdy ve vzpomínkách, jindy v drobných návycích, v gestech, ve slovech, která používáme, nebo v hodnotách, které považujeme za samozřejmé.

Tvrdí se, že člověka formuje rodina, prostředí a zkušenosti, které získá v prvních letech života. Mnoho pravdy na tom asi je. My se ale nebudeme vracet do dětství proto, abychom hledali chyby nebo viníky. Nebojte se! Budeme se na svoje dětství dívat jako na dar.

Jako na inspiraci pro život dospělého člověka.

Povídání:

Stále jsme v životě něčím nebo někým ovlivňováni. I třeba našimi prožitky z dětství. Některé vzpomínky jsou jasné a živé. Jiné už dávno překryl čas, ale přesto v nás zůstávají. Vypravíme si hlas maminky, vůni domova, nebo oblíbené místo na zahradě. Naše cesta do školy. Prázdniny u prarodičů. Večerní pohádky nebo chvíle, kdy jsme se cítili v bezpečí.

Nejde však jen o samotné vzpomínky. Jde o to, že ty všechny události nás formovaly.

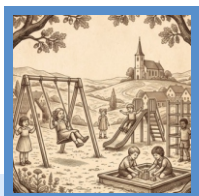
Postupně jsme se učili, co je správné, jak se chovat k druhým lidem, co znamená důvěra, přátelství nebo odpovědnost. Mnoho věcí jsme nepřijímali slovy, ale příkladem. Pohledem, gestem, vlastně obyčejnou každodenností. A proto si neseme hodně z těchto zkušeností i do dospělého života.

Dnešní svět klade velký důraz na výkon. Na výsledky, úspěch, efektivitu a neustálý rozvoj. Někdy to vypadá, jako bychom museli být stále lepší, rychlejší a schopnější. Jenže když se podíváme na děti, vidíme něco jiného.

Dítě nežije proto, aby podávalo výkon. Dítě objevuje. Ptá se. Zkoumá. Prostě je přirozeně zvědavé.

A pak umí užasnout. Dokáže se zastavit u věcí, kterých by si dospělý člověk ani nevšimnul. Pozoruje mravence na cestě. Sleduje mraky na obloze. Má radost z obyčejné louže po dešti. Objevuje svět s otevřenými očima a s neutuchajícím upřímným zájmem.

A tady se skrývá to, co bychom si z dětství měli uchovat. Ne dětskou naivitu, ale tu jedinečnou schopnost žasnout. Nebrat vše jako samozřejmost. Prostě mít radost z objevování.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Když jsme byli malí, každý den přinášel něco nového. Svět byl plný překvapení a možností. Postupně jsme dospěli a získali zkušenosti. To je v podstatě dobře. Jen bychom neměli zapomenout na otevřenou mysl, kterou jsme kdysi, jako děti, měli. Člověk, který přestane žasnout, přestane skutečně vidět svět. Aztráci schopnost radovat se ze života.

Není totiž důležité, jaké bylo naše dětství do posledního detailu. Nechceme je rozpitvávat a nalézt „jakoby“ řešení. Důležité je, co s tím naším dětským příběhem uděláme dnes. Máme přece svobodu rozhodovat o tom, jak budeme žít, jak budeme jednat s druhými lidmi a jakým pohledem se budeme dívat na svět.

Dětství nás formovalo. Jsme vděční za to dobré, co jsme dostali. Jsme smířeni s tím, co nebylo dokonalé, a nebo jsme na cestě smíření se s minulostí. A především musíme pokračovat dál.

To, kým jsme dnes, vzniká spojením minulosti, přítomnosti i našich vlastních rozhodnutí.

A možná jedním z nejkrásnějších rozhodnutí by bylo uchovat si ten dětský úžas. Něco ze schopnosti dětí, jak objevovat krásu života. Svět kolem nás je totiž stále plný věcí, nad kterými stojí za to se zastavit. A pořád je nad čím žasnout.

Schopnost žasnout je vlastně schopností vidět svět jako dar. Kdo je schopen užasnout, ten se nenechá pohltnout starostmi, výkonem a každodenním spěchem. Znovu a znovu objevuje v obyčejných věcech něco neobyčejného. A tam, kde jiní vidí samozřejmost, nachází důvod k vděčnosti, radosti i pokoji.

A právě schopnost žasnout otevírá lidská srdce. Otevírá je druhým lidem, životu i Bohu.

Závěrem:

Zkuste si dnes vzpomenout na jednu věc z dětství, která vám přinášela radost. Možná je to místo. Možná vůně. Možná nějaká milá vzpomínka. A pak se zamyslete: "Neztratil jsem někde po cestě schopnost dívat se na svět? Nezapomněl jsem to umění zastavit se a žasnout?"

Dopřejte si dnes chvíli, kdy budete svět kolem sebe vnímat stejně jako zvědavé dítě. A pak zjistíte, že krása nezmizela. Jen jsme ji v každodenním spěchu přestali vnímat.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

